

Олександр Есаулов

ВИХІДНИЙ ФОРМАТ

Дитячий світ

Олександр Есаулов

Вихідний формат

«Фолио»

2013

Есаулов О. Ю.

Вихідний формат / О. Ю. Есаулов — «Фолио», 2013 — (Дитячий світ)

Виявляється, що у віруса Макровіра, якого Великий Процесор розклав в чисту цифру, був брат, і він просто мріє помститися. І помста його незвичайна, і виконавців він обирає теж дивовижних. Хто такий барон Асіст? Чи зможуть Наталка, Славко та Сергійко допомогти перефарматованим Петрику та Димкові? Як непросто все складається! Але дружба допомагає і перемагає всі труднощі і цього разу...

© Есаулов О. Ю., 2013

© Фолио, 2013

Содержание

Розділ 1	5
Розділ 2	10
Розділ 3	14
Розділ 4	19
Розділ 5	23
Розділ 6	27
Розділ 7	31
Конец ознакомительного фрагмента.	33

Олександр Юрійович Есаулов

Вихідний формат

Розділ 1

Напад

– Трафіку?
– Так, мій володарю.
– Комп'ютер мого друга Сержа Першого під надійним контролем?
– Як ви й наказали, пане Великий Процесоре. Після того інциденту я вважав за доцільне взагалі відімкнути його від Інтернету.

– Що ж... Не буду сперечатися, можливо, так справді надійніше.

Великий Процесор, Хазяїн та Володар Заекрання, Жорстких Дисків, Чипів та Числень продовжив роботу за своїм комп'ютером, уважно вдивляючись в екран.

А за дві години до того сталося ось що. До комп'ютера Сергійка, вхід до якого відчиняв та зачиняв агент на ім'я Трафік, а від проникнення вірусів охороняв бригадир Нортон із цілою командою, прийшов поштар. Справжнісінький поштар із товстелезною сумкою, з котрої стирчали згорнуті в рурки журнали й газети, а відділення для листів мало не лопалося від грубезної паки конвертів.

* * *

Петрик став Петьком. Імена хлопчиків завжди дорослішають разом із ними. Хіба що для мам імена не змінюються. А для друзів він був спочатку Петриком, потім став Петьком, далі буде, мабуть, Петром, а потім... Зараз це не так важливо, як згодом називатимуть Петька. Швидше за все, Петром Максимовичем, бо його батька звать саме Максимом, а матір – Валею. Насправді в Петька було ще одне ім'я, яке знали тільки його друзі, втаємничені в секрет Заекрання. Там, по тій бік екрана, Петька звали Рикпет. Бував він там не сам, а разом із друзями, які теж мали не зовсім звичайні імена. Наталку, дівчинку, з якою Петько потоваришував у той час, звали Шанатою. Був ще Дмитрик – Кадим, Славко – Васла, Ігор – Оріг. Усі ці імена придумали не самі хлопці, а одна вельми недобра особа на ім'я Гірея. Як і всі недобрі особи, вона скінчила вкрай погано: була розкладена на цифру Великим Процесором, Хазяїном та Володарем Заекрання, Жорстких Дисків, Чипів та Числень. Ще раз побувати в Заекранні пощастило тільки Славкові, коли влітку цього року чорний вірус на ім'я Макровір украв доньку Великого Процесора Інформу. Інших хлопців, утаємничених у секрет Заекрання, тоді в місті не було. На перший поклик Великого Процесора, Славко сміливо кинувся на допомогу Чипсету, Дронику та Сергійкові. Після нечуваних пригод Інформу, самого Великого Процесора та ще багато кого з полону визволили, а Макровіра розклала на цифру з магнітного випромінювача відчайдушна дівчинка на ім'я Кнопікс, шибайголова та верховода, яка мешкала в Столиці Заекрання на вулиці Операційних Систем.

Петько мало пальці з досади не покусав, коли довідався, в яких пригодах брав участь Славко, поки сам він бив байдики в бабусі, нудьгуючи біля старого зарослого ставка. Ні, карасів ловити було теж по приколу, тим більше що траплялися доволі гарні, завбільшки як чимала долонька, а одного разу Петько спіймав та витяг на берег здорового коропа. По тому, як рибину з натугою було запхано в нерет, Петько ще кілька хвилин сидів на березі, бо ноги тремтіли від хвилювання. Такої великої рибини він ще ніколи не ловив. Коли бабуса зважила тро-

фей, короп потяг аж на півкіло. Після того випадку, аж до свого повернення додому, Петько ловив саме на тому місці, де йому так поталанило. Карасі ловилися, але короп більше клювати не хотів. Але чи можна було порівнювати коропа, хай і такого великого, з тими пригодами, що їх довелося пережити Славкові? Коли того останнього серпневого дня він раптом приїхав до Петька й почав розповідати про Інформу, Великого Процесора, Чипсета, Дроника та інших, Петько слухав із роззявленим ротом.

– Ну, – підганяв він Славка, – а Макровір що? А Великий Процесор що? А хто такий цей Сергійко? Що він за один?

Щоб слухати Славка, треба мати янгольське терпіння. Його бекання та мекання могло вивести з рівноваги кого завгодно, але Петько знав, що Славко поволі розмовляє, але іноді дуже швидко думає.

– Це... ну... хакер той... Костя, він двадцять п'ять мільйонів тих... доларів вимагати почав. А Дроник у формат чистої цифри та й у циклопа! І Костьку під стелю! А Великий Процесор за Інформу й віддав. Ну... як його... долари, тільки дж-и-и-ик! Долари того... заєкранські. А доньку ми й так того... звільнили. Ось...

– А що таке «формат чистої цифри»? А хто такий Дроник? Який циклоп?

Петько випитував подробиці, скільки міг, а за півгодини до них приєдналась і Наталя, яка заскочила до Петька по короткій телефонній розмові, щоб побачитися після тривалої, майже двомісячної, розлуки. Потім закип'ятили чайника та посідали пити гарячий чай із медом, що його прислав дід Юра зі своєї пасіки. Славко, сьорбаючи з кухля та заїжджаючи в літрову банку з медом великою столовою ложкою, почав більше відмовчуватися, відповідаючи на запитання Петька й Наталки невиразним угуканням, пожадливим плямканням і захопленим муканням.

– Славку! – не витримала Наталка. – Потім меду наїсися! Розповідай ще про Інформу!

– Еге ж, – між ложками меду відбрикувався Славко, – а згодом можуть і того... й не дати, – та запивав величезну ложку меду маленьким ковточком чаю, кидаючи погляд у кухню, чи багато ще там лишилося тепленького, бо просити налити ще чаю вважав нечемністю.

– Славку, не будь ненажерою! – врешті-решт не витримав Петько та рішуче забрав банку. – Ще отримаєш тільки після того, як усе розповіси по порядку.

– Ну ось, – пробурчав Славко, звертаючись до Наталки, – я ж це... Що потім не дадуть... А ти, словом, ну... не вірила.

– Ти будеш розповідати чи ні? – не на жарт розлютився Петько.

– Ну...

Пролунав дзвінок – то прийшов Дмитро, який теж звідкілясь приїхав учора ввечері. Він теж не втерпів і примчав побачити друзів, а в першу чергу Петька. А коли натрапив на всю компанію – страшенно зрадів! Коли вже нарешті допили чай, всі перейшли до Петькової кімнати, де продовжили оповіді про те, хто та як провів літні канікули. Певна річ, увімкнули комп'ютера.

* * *

Сергійко з величезним задоволенням лежав на ліжку в своїй кімнаті, у власному помешканні. Хто не знає, як класно простягтися на найкращому, звичному ліжку після того, як тижнів зо три не був удома? Сьогодні вранці вони з батьком та мамою приїхали з Криму, де відпочивали в санаторії. Сергійко скучив і за своєю кімнатою, і за своїм ліжком, а головне – він скучив за комп'ютером. Поки вони були в санаторії, без комп'ютера та Інтернету він почувався незатишно, ніби виявився відрізаним від друзів і взагалі від усього світу. Поряд із санаторієм було інтернет-кафе, але батько з самого початку сказав, що нема чого займатися дурнею, ніяких інтернетів ці три тижні не буде, нехай, мовляв, очі відпочинуть від монітора. Сергійкові стало нудно вже за три дні: сніданок, море, обід, море, вечере, море, й насамкінець – комарі. І

так щодня. Море – це добре, але, коли завжди саме тільки море – це дуже швидко набридає, а комарі щовечора тільки підсилюють бажання хутчіш повернутися додому. На Сергійкове скиглення щодо Інтернету батько твердо відповідав:

– Оздоровлюйся! Інтернетів тобі й удома вистачить, а моря вдома немає.

Дуже швидко Сергій зрозумів, що найгірше в житті – це оздоровлюватися під наглядом батьків.

Тому, коли вже нарешті приїхали додому, він не зважаючи ні на маму, ані на тата, одним стрибком заскочив у свою кімнату, зачинив двері та попервах увімкнув комп'ютера, а вже потім кинувся на своє ліжко, яке чи то радісно, чи злякано скрикнуло голосами звичних і лагідних пружин.

– Удома! Нарешті вдома! Клас!

Він віддав данину ввічливості своєму ліжкові, а тоді всівся за столом та запустив «Трафік-агента». На жаль, той показав, що зараз комп'ютер не може підімкнутися до Інтернету. Мабуть десь на лінії було щось негаразд.

* * *

– Ну? – Нортон запитливо глянув на поштаря.

– Що – ну? Не бачиш, листа юзеру приніс, – поштар випнув наперед сумку.

– Я всіх тутешніх поштарів знаю, але тебе не зустрічав жодного разу, – Нортон уважно поглянув на сумку.

– Я новенький, щойно на пошту прийшов.

Нортон підозріло окинув поглядом спортивну статуру поштаря.

– Ану дай глянути в сумку, – вимогливо сказав він.

Поштар із задоволенням скинув важку сумку на землю, всім своїм виглядом демонструючи доброзичливість та гарний настрій.

– На, дивися, поки очі не повилазять! – засміявся він.

Нортон кивнув рядовому охоронцеві, щоб той оглянув сумку. Охоронець повиймав пачки газет та журналів – у цьому відділенні сумки нічого зайвого не було. Із другого відділення дістали грубу пачку листів, яка наче теж ніякої небезпеки не складала, та Нортон був досвідченим охоронцем, до того ж, зовсім недавно скінчив спеціальні курси підвищення версій.

– Ну-бо дай глянути листа.

Поштар попорпався в сумці, знайшов у пачці потрібного листа та простяг Нортону. Той уважно помацав конверта, навіть обнюхав його, не вдовольнився зовнішнім оглядом і передав рядовому охоронцеві:

– Піди переглянь на установці.

Отут усе й сталося. Поштар, у якого руки, після того, як він поклав сумку на землю, звільнилися, з диким криком «Кі-ій-я-а!» зробив відволікаючий рух рукою та брикнув охоронця в щелепу. Охоронець устиг відскочити, а поштар утратив рівновагу й гепнувся спиною на свою ж таки поштову сумку.

– А-а-а! Ось ви як! – заволав поштар, ніби м'ячик відскочив від сумки та звівся на ноги. – Ото вже я вас! – і після цього раптом розвернувся та кинувся навтьоки. За ним ніхто не погнався, навпаки – увага всіх присутніх зосередилася на листі, який упав на землю. З усіма можливими пересторогами його оглянули на спеціальному устаткуванні. Виявилось, що не даремно. Там було щось стороннє, ніяк не схоже на аркуш паперу. Довго розмірковували, як розпечатати листа та переглянути вміст конверта, але так нічого й не зметували. Тоді конверта поклали біля стіни, а згори скинули на нього важку каменюку. Щось добряче вибухнуло, каменюку розкололо навпіл. Важко було навіть уявити, скільки файлів було б знищено

тим вибухом у Сергійковому комп'ютері, якби він вирішив розпечатати його, як будь-якого іншого листа. Надзвичайний випадок сприйняли як рядовий вірусний напад, тому ні Трафік, ані Нортон і його команда нікуди нічого не повідомляли. За півгодини до брами пришкандибала старенька чистенька бабуса, яка спиралася на сучкувату ковіньку, збиту з одного кінця, та з торбинкою на плечі. Трафік посміхнувся про себе – так бабуса нагадала йому стареньку фею з дитячих казок.

– Доброго дня, бабуню! Куди простуємо? – ввічливо поцікавився агент Трафік.

– До онучка, шинку, до онучка, – прошепелявила бабуня, виймаючи з бездонної кишені, мабуть, насіння та безтурботно закидаючи його до рота. Трафік уже зовсім вирішив відчинити її двері, коли бабуню несподівано погукав пильний Нортон.

– Бабусю, а що в торбинці?

– Гоштинці, шинку, – з готовністю озвалася бабуса.

Коли потім, по всьому, що сталося, в Нортон запитали, чому він вирішив перевірити бабусину торбинку, він тільки знизав плечима:

– Та шепелявила вже якимось занадто. Таке враження, що зубів не мала взагалі, а насіння лузала, мов комбайном!

Бабуса, ніби спринтер, рвонула до дверей, котрі вели просто до жорсткого диска Сергійкова комп'ютера, але команда Нортон і тут виявилася на висоті – вчасно виставила вперед списи. Ніяке карате супротив списів не допомогло, й бабуня прудко побігла геть. Один із охоронців Нортонівської команди метнув їй навздогін списа, який, мов довгий дрюк, упав прямісінько перед нею. Бабця перечепилася об нього, впала, торбинка злетіла з плеча й із неї висипалася ціла купа бридких різноколових хробаків. Усі ахнули! Що може бути гірше за хробака в комп'ютері? А тут відразу ціла купа, та ще й таких різних!

Після цього випадку Трафік вирішив неодмінно доповісти про все Великому Процесорові. Той уважно вислухав, випитав усі подробиці та розпорядився посилити охорону Сергійкового комп'ютера. Він не без підстав вирішив, що такі часті вірусні напади – це вже не випадковість.

– Поштар – це чистісінький Лупер, його почерк. А бабуса, поза всякими сумнівами, – Мелісса. Для повного комплекту бракує тільки Ламера чи Кабіра.

Сказав, та наче накликав. За годину по тому, як Трафік доповів Великому Процесорові про напади вірусів, здаля з'явилася незвичайна процесія. До брами наближався караван верблюдів, навантажених усіляким крамом. Попереду йшов караванник із пихато піднятою головою, вів на мотузці першого верблюда. За ним слухняно йшли інші, прив'язані один до одного короткими мотузками. Поводир виблискував білосніжним убранням. Він мав гарну статуру, підборіддя йому прикрашала охайно підстрижена борідка.

– Наше вам салям, шановні, – ввічливо поздоровався мандрівник із Трафіком і Нортон: безпомилково вгадавши у них головних, а решту команди вдостоївши лише ввічливого кивка.

– Добридень, шановний! – привітався Нортон та подав руку. Караванник охоче простяг свою, але тут-таки був скручений спеціальним прийомом, який Нортон вивчив на курсах підвищення версій. На очах у охоронців караванник зник, перетворився на ледь помітну блакитну хмаринку. Все сталося так швидко, що запитання Трафіка про причину такого дивного поводження з гостем прозвучало лише тоді, коли караванника й слід прохолов. За ним поволі розтанули й верблюди.

– Та ти очі продери! – відповів Нортон. – Верблюди ж зелені!

– А які мають бути? – здивувався Трафік.

– Ну, ти повний відстій! – у свою чергу подивувався з такого невігластва Нортон. – Скрізь і завжди верблюди були сині! Си-ні! Зрозуміло?

– Он як... – з повагою протягнув Трафік, вражений глибиною знань Нортон в царині біології.

Вони відразу доповіли про новий вірусний напад Великому Процесорові.

Ось тоді і той зрозумів, що за такий короткий термін три вірусні напади поспіль – це вже сплановані дії. Поява Кабіра, якого Хазяїн та Володар відразу впізнав за караваном, лише ствердили його в цій думці.

Розділ 2

Брат Макровіра

Нічого не підозрюючи про бурхливі події, які відбувалися біля входу до його комп'ютера, Сергійко терпляче очікував, коли ж будуть усунуті неполадки на лінії чи на сервері провайдера й трафік-агент знову підключе йому Інтернет. Він запустив свою стару іграшку «Збудуй Глюкляндію» та захоплено поринув у державне будівництво.

* * *

Четвірка друзів, що зібралися в Петька, й далі обмінювалися спогадами про літні канікули, що вже добігли кінця. Головним чином випитували в Славка подробиці дивовижних пригод, пов'язаних із викраденням та звільненням принцеси Інформи. Його невиразна розповідь викликала то вибухи реготу, то незадоволене буркотіння з приводу нескінченних бекань та мекань.

* * *

Ніхто й не підозрював, що всіх їх узято під уважний нагляд Макропойнта, рідного брата Макровіра, про знищення якого так незграбно розповідав зараз Славко. Макропойнту, на відміну від Макровіра, який завжди обирав чорний колір, більш подобався червоний.

– Це колір крові, – казав він своїм слугам, – нехай усі знають, що я крові не боюся! Ні своєї, а головне – ані чужої.

Макропойнт був розумний і знав, що до Сергійкового комп'ютера йому не дістатися, так само як і до самого Сергійка. Великий Процесор цього не допустить. Сергійко, який цього літа, ризикуючи життям, брав участь у звільненні Інформи, чим зберіг у Заекранні порядок та законну владу, був під особливим наглядом Хазяїна та Володаря. Намагання слуг Макропойнта дістатися до Сергія були не чим іншим, як відволікаючим маневром. Уся увага віруса була наразі зосереджена зовсім на інших людях. Зараз крізь екран монітора він уважно спостерігав за компанією, що веселилася.

– Мій пане!

– А... Це ти, Лупере. Ти все зробив, як я наказав?

– Так, мій пане. Кабір та Мелісса в приймальні. Їх покликати?

– Не треба. На сьогодні ви свою місію виконали. Йдіть, відпочивайте, ви гарно попрацювали.

Тепер настав його час.

* * *

– Ну-ну, – підганяв Дмитро Славка, який продовжував розповідь про літні пригоди. Усі багато сміялися, та не тільки з того, про що він розповідав, але й із того, як розповідав.

– А цей... як його... Дроник, він – раз! І в матрац... тобто, на тигра перетворився! Та каже: «У мене проїзний...» А міліціонер у повному відпаді...

Ніхто з присутніх не помітив, як із вільного порту системного блоку, що стояв на спеціальній підставці, вилилася невеличка червонувата хмаринка. Вона відразу ковзнула під ліжку та з'явилася лише біля дверей і відрізала всім шлях до відступу. Тут хмаринка на мить

зупинилася та повільно перетворилася на невисоку людину середньої статури. Усе в цього чоловіка було невеличке: руки, ноги, обличчя з дрібними рисами... Завеликі були тільки очі. Здавалося, вони набухли ненавистю й люттю, які переповнили їх. Вузькі губи склалися в посмішку, яка, мов тоненька щілина, навскіс прорубала обличчя. Вбраний чоловік був у темно-сірий, ретельно відпрасований костюм, під піджаком лиховісно, ніби кров, червоніла сорочка, а з нагрудної кишенки стирчала кокетливо складена хусточка такого самого лиховісного кольору.

– Ну, рідненькі мої, отже, давайте знайомитися, – хрипко промовив Макропойнт. Він так довго готував цю операцію, що навіть захрип від хвилювання, коли побачив: той, на кого він так ретельно готував пастку, нарешті цілком під його владою.

У кімнаті на мить запала тиша. Усі повернулися до дверей.

– Ви хто? – здивовано запитав Петько.

– Васла, Рикпет, Кадим та подруга їхня Шаната! Гарно, слово честі, гарно! Багата здобич! Я навіть не очікував застати тут вас усіх.

– Та хто ви такий?! – скрикнув Петько. – Як ви сюди потрапили? Звідки ви нас знаєте?

– Що гірше, то краще... То болячіше, – ігноруючи Петькове запитання, незрозуміло промовив гість таким саме хрипким голосом, а потім несподівано тицьнув пальцем у Петька. – Ти більше за всіх запитуєш, отже, й будеш першим.

– У чому? – ще й досі ошелешений, промовив Петько.

Гість знову не відповів на запитання, а спорудив із пальців незрозумілу фігуру, з якої відразу вирвався промінь світла. На мить усіх засліпило. Спокійно, без поспіху, гість скерував промінь на Петра. Той застиг на місці так, наче промінь паралізував його.

– Ах ти ж! – Дмитро кинувся на незнайомця, але теж потрапив під дію дивовижного променя, застиг і був облитий дивним світлом із голови до ніг.

– Ну, а наразі, – лиховісно провадив незнайомиць, – звернемося до головного героя. Що розповіси нам, Васло?

– Я? – здивувався Славко. – Я цей... головний герой?

Саме цієї миті до кімнати ввійшла Ксюха, велика пухнаста кицька, Петькова улюблениця. Ксюха була кицькою парадової породи. Парадової тому, що, як казав тато, її ще малим кошням знайшли в парадному. Вона була замурзана й блохата. Тато підібрав її, приніс додому, добре викупав зі спеціальним милом від бліх. Коли кошенья намокло, то перетворилося на тоненького кістячка.

– Ну, наче купка олівців... – прокоментував тато це сумне видовище.

Зараз Ксюха виросла й стала великою та пухнастою. А ще кицька не любила чужих, тому тато називав її «Наша сторожова кицька Ксюха». Коли вона бачила в помешканні чужого – вигибала спину, здіймала хвоста догори та грізно шипіла, широко роззявляючи пащеку, демонструючи хоч і невеличкі, але дуже гострі ікла. Якщо ж хтось насмілювався її погладити, то міг бути подряпаний чіпкими пазурами й до крові.

Кицька відчула чужого, прийняла бойову позу, зашипіла та вдарила лапою з випущеними пазурами по відпрасованих штанах. Макропойнт від несподіванки підстрибнув і миттю перетворився на червону хмаринку, яка запливла під ліжку. Ксюха, як і кожна сповнена поваги до себе кицька, не могла випустити здобич і погнала за нею. Макропойнт стрімголов летів назад, до комп'ютера, на шляху кидаючись у різні боки, щоб не потрапити до пазурів кицьки, яка завзято нападала.

У кімнаті запанувала тиша. Петько та Дмитро й далі стояли, мов два стовпи. Очі в обох були заплющені.

– Агов, Петре! – неголосно покликала Наталка.

Петько мовчав. Тоді Наталка підійшла та взяла його за руку.

– Петре! Рiku, ну годі, не лякай мене!

Коли той почув ім'я Рик, його повіки затріпотіли й він розплющив очі. Обвів кімнату безтямним поглядом, запитливо глянув спочатку на Наталку, потім на Славка.

– Ви хто? Чого вам треба, виродки?

Це було так брутально й несподівано, що Наталка від подиву гепнулась на стілець.

– Я не зрозуміло запитав?

З-під столу вилізла Ксюха, здійняла хвоста догори, підійшла до Петька та почала тертися об його ногу.

– Ану геть звідси, тварюко нікчемна... – він ударив Ксюху ногою в м'який бік. З ображеним нявканням кицька полетіла під ліжко, звідки щойно вилізла, позбавивши всіх від страшного кривавого вірсу.

– Ну? – з погрозою в голосі знову звернувся Петько до своїх друзів. – Чого сюди припхалися? Хто вас запрошував? Кадиме! – звернувся він до Дмитра, який також стояв, ніби стовп. – Нажени цих дурнів!

Після того, як хлопця назвали Кадимом, Дмитро так само, як і Петько за хвилину до того, поволі отямився.

– Так, командире, – неживим, жерстяним голосом озвався він. – Вимітайтеся! Ну? Швидше! Чи не ясно сказано? Швентяють тут усілякі... Дурепи й телепні...

– Це я телепень? – обурився Славко. – Це після всієї нашої дружби?

– Давай, давай... Пузаню, долею зобиджений... А ти чого розсілася? Склади товариство цьому... – Дмитро кивнув у бік Славка.

Ошелешена Наталка, нічого не розуміючи, запитливо глянула на Петра. Той у відповідь окинув її пихатим крижаним поглядом і промовчав.

– Ех, ти... Я думала, що між нами дружба...

– Індик теж думав, – і більше ні слова, тільки презирливий пихатий погляд.

Із Наталчиних очей побігли сльози.

– Мені хіба що заупокійного голосіння бракує, – ще з більшою погордою кинув Петько. – Прийом скінчено, публіка може шкандибати по домівках. Ось цей, – Петро вказав на Славка, – пузань тебе втішить.

– Який же ти... Який же ти... – в Наталки більше не знайшлося слів. Вона затулила обличчя долонями та вибігла з кімнати. Слідом за нею перевальцем, без зайвого поспіху Петькове помешкання залишив Славко. Але щойно він вийшов, миттю рвонув донизу сходами, вибіг на вулицю та наздогнав Наталку, яка нічого не бачила скрізь сльози, що застидали очі.

– Наталю, ну, ти це... Словом, як його... Не плач ти, як його там... Порозумнішає твій Петро, куди він того... Ну, як то кажуть... Подінеться...

– Дякую тобі, Славку, але нічого ти не розумієш!

– Це... як його... Чого це я не розумію? Я навіть дуже... Як його... Кмітливий... Тільки ось що, – зненацька погодився він, – я тут це... й насправді, не все зрозумів. Хто до нас приходив? Він же із Заекрання, це, як його... це ясно. Він перейшов у формат чистої цифри, я таке вже це... бачив. Дроник там... І взагалі... А потім Петро та Димон наче не того... не свої стали. Після променя того...

Наталка раптово зупинилася та стурбовано глянула на Славка. Сльози її миттю висохли.

– Стривай... Ти хочеш сказати, що той кривавий міг щось зробити з Петром?

– Що значить того... хочу? Я вже цілу годину тобі це... кажу...

– Ходімо назад!

– Куди?

– До Петра, дурню!

– І ти дражнитися?

– Не ображайся, гаразд? Чого ж ти відразу не сказав? Це ж очевидно! Петько став зовсім іншим після того, як той... Ну, той, що прийшов, променем його освітив. І Дмитра теж... Може, їх рятувати потрібно, а ми з тобою, мов двоє останніх йолопів! Мерщій назад!

* * *

Екран монітора замиготів та вкрився легким синявим туманом. Із тої синяви почувся голос Макропойнта:

– До мене, мої вояки.

Ані миті не роздумуючи, Петько, а за ним і Дмитро пірнули в блакить екрана, який по тому повільно згас.

У порожній квартирі пронизливо відлунював дзвоник.

Розділ 3

Черговий хід

– Ну, що зараз робити... це... будемо? – Славко, не знімаючи, тримав пальця на кнопці дзвінка біля дверей Петькового помешкання.

– Я не знаю, відчуваю тільки: щось сталося... Нас не було всього кілька хвилин, Дмитра не зустріли, отже, він нікуди не виходив.

– Петре, відчиняй... Як його... блін... Димон! – І Славко щосили гупнув ногою в двері. За дверима панувала цілковита тиша, наче там нікого й не було.

– Незрозуміло це все... – Наталка вийняла мобільника та набрала Петьків номер. За кілька секунд вони почули, як за дверима задзвонив телефон. Він дзвонив безперестанку, поки Наталка не натисла на клавішу відбою.

– А що, як... – почала й відразу вмовкла Наталка – завагалась у своїх припущеннях.

– Що – як? – перепитав Славко.

– Я ось що подумала... А що, як той... хто він там... ну, який приходив із Заекрання, забрав їх із собою?

– Туди? – очі в Славка покрутішали від подиву. – Ти це... маєш на увазі на той бік екрана?

– Атож! Ти ж бачив, як вони змінилися? Ми пішли, а потім той, кривавий, пальчиком із екрана міг поманити – і гуд бай, Васю... І вони зараз де-небудь на диких просторах Заекрання в гостях у глюків.

– Знаєш, це... дуже просто може бути! – Славко трохи подумав і погодився.

– І що тоді робити? Ти уявляєш собі, які там простори? Де їх шукати? Та чи знайдемо? А як знайдемо, що далі?

– Цей коротун дулю того... складе, прожектором освітить, і ми такими самими станемо... Ага... Цими, кривдниками мирних кицьок...

Замовкли. Кожен думав про своє. Славко ще раз натиснув на кнопку дзвінка й довго тримав на ньому пальця, але пуття з того не було – за дверима анічирк.

– Що робити, не придумую... – розгублено промовила Наталка. У її голосі забриніли сльози.

– А я це... дуже навіть придумую! Треба їхати до Сергійка!

– До кого?

– Ну, пам'ятаєш, цей... я розповідав про Інформу, Великого Процесора... Ну, і про Сергійка.

– Пам'ятаю. Може, давай йому зателефонуємо?

– Його номер у мене вдома, а так я його не пам'ятаю. А що до мене їхати, що до нього... це... однаково... А через нього можна зв'язатися з Великим Процесором...

– Із тим диваком, в якого такі кумедні футболки?

– Чого це він дивак? Ніякий він не дивак, а дуже навіть цей... прикольний мужик.

Скотилися зі сходів і бігцем кинулися до метро.

– Сергійко живе на Оболоні, за тридцять хвилин будемо в нього.

І справді, за півгодини вони вже підходили до будинку, де мешкав Сергійко.

– Тільки б він був удома... Тільки б він був удома... – як заклинання, повторювала Наталя, що раптом повірила: цей незнайомий Сергійко обов'язково допоможе Рику та Дмитру.

* * *

Сергійко майже скінчив будівництво держави Глюкландії. Залишалися останні кілька ходів. Ще трішечки, й він вийде переможцем у дуже складній та цікавій грі. І саме в цей час задзвонили в двері.

– Кого ще там принесло?

Доводилося йти відчиняти, бо вдома він був сам, тато з мамою кудись пішли. Невдоволено буркочучи та обіцяючи дати комусь по шії, він зафіксував паузу та пішов відчиняти двері, по дорозі все ж таки ще озирнувшись на екран монітора.

– Славко? – здивувався Сергійко. – Привіт!

Потім кинув уважний погляд на Наталку й знову, вже запитливо глянув на Славка: що, мовляв, за одна?

– Ти того... як його... познайомся. Одним словом, це Наталка, а це Сергійко, ось... Я тобі розповідав. Розумієш, тут така штукація...

І Славко, а потім і Наталка, доповнюючи та перебиваючи одне одного, розповіли, що сталося півгодини тому в Петька вдома. Сергійкові не треба було довго пояснювати. Він бачив, на що був здатен Макровір та його вірні слуги, тому добре уявляв, що міг учинити з хлопцями потужний вірус. Наталчині побоювання, що Сергійко може їм не повірити, відразу випарувалися. Після того, як гості скінчили свою розповідь, він не роздумував ані миті: про все, що сталося, треба негайно повідомити Великому Процесору. Без жалю він негайно закрив майже виграну гру, викликав на екран поштову програму «Outlook» та швиденько написав коротенького листа:

«Шановний пане Великий Процесоре! Просимо Вас негайно вийти на зв'язок. Тут у нас у фізичному світі щось трапилося, про що Ви маєте знати».

Лист миттєво потрапив до рук агента Трафіка. Він тицьнув пальцем у першого-ліпшого біта з команди Нортоні й вручив йому конверта.

– Мухомо до столиці, до Головного палацу. Ніде не зупиняйся, ні з ким дорогою не розмовляй. Віддаси до рук або Чипсету, або самому Великому Процесору особисто. Зрозуміло? Скажеш, що лист від Його Величності Сержа Першого.

– Зрозуміло, мій пане.

Біт скочив на коня і за ним аж загуло.

Слід сказати, що час у Заекранні тече зовсім інакше, ніж у фізичному світі. У Заекранні за секунду проходять мільйони операцій, тому і дій за визначений проміжок часу тут відбувається значно більше, ніж у фізичному світі. Отже, якщо біт мчить на коні до Головного палацу цілий день, то у фізичному світі це займе одну мить. І коли наші друзі подорожували по Заекранню, їхньої відсутності, часто доволі тривалої за Заекраним часом, удома навіть не помічали, тому що у фізичному світі вони були відсутні лічені секунди, або навіть і менше.

Гонець мчав стрімголов. З-під копит коня летіла грязюка, у вухах виспівував вітер, а довге пір'я на капелюсі, яке всім показувало, що їде не простий вершник, а гонець Великого Процесора, розвівалося та переливалося дивовижними барвами.

* * *

Повернувшись із фізичного світу, кривавий вірус Макропойнт не знаходив собі місця від люті. Його тіпала лихоманка, по-перше, тому, що його план помсти вдався тільки частково: не вдалося захопити самого Васлу, який, разом із королем Глюкландії Сержем Першим спричи-

нився до загибелі його рідного брата Макровіра. Макропойнт так довго готував цю операцію помсти, так солодко уявляв, яким буде обличчя Великого Процесора, коли той дізнається, що того самого Васи, який урятував життя Хазяїна та Володаря, більше нема. Є інший, лютий, жадібний, непримиренний та жорстокосердий ворог. І ось, останньої миті, коли Макропойнт у душі вже святкував перемогу, його план провалився. Правди ніде діти, Рикпет та Кадим теж непогана здобич, але все ж таки це не повна перемога, це лише дошкульний удар. А по-друге, Макропойнт лютував через приниження, через свою ганебну втечу від раптового нападу цього маленького, але дивовижно хороброго звірятка, на ім'я Ксю Ха. У переляку була своя, дуже вагома причина. Вірус знав старовинну легенду про таємничого звіра кхе, слина якого була надзвичайно отруйна. Йому розповідали, що однієї найменшої крапельки слини цього звіра було достатньо для загибелі якого завгодно глюка. Назва «ксю ха» та «кхе» були надзвичайно схожі, тому Макропойнт злякався: а раптом ця Ксю Ха й є той самий таємничий звір із легенди?

Розчарування зробило Макропойнта ще передбачливішим. Він обмізкував ситуацію і зробив вірне припущення: Шаната та Васла обов'язково знайдуть Сержа Першого і все йому розкажуть, а той спробує зв'язатися з Великим Процесором. Тому на всіх шляхах, які вели до Столиці, було влаштовано засідки.

* * *

Засідкою на шляху до Столиці через Глюкландію командував Лупер, той самий, що намагався дістатися до комп'ютера Сержа Першого у вигляді поштаря. Всього у засідці було вісім глюків, які чатували по черзі: четверо вартових розташувалися мальовничою групою під великим деревом за три польоти стріли від міста, а інші четверо відпочивали в найближчій корчмі. Корчма звалася «У скаженого пса». Над входом красувалася жовта вивіска, на якій нетвердою рукою п'яного муляра було намальовано зеленим чи то кобилу, чи то собаку. Мабуть, зважаючи на назву, все ж таки друге. Гонець кинув повід коня, геть укритого курявою, на руку служникові, широко розчинив двері.

– Господарю, най його мамі! Томатного соку та м'яса!

– Що запитала ваша милість? – перепитав господар корчми, колишній королівський спиносець Архіват. Був він великий, присадкуватий, червонопикий та добросердий. – Шинушаси та м'яса?

– Томатного соку та м'яса, не стояти мені на цьому місці! Чи ти вже в таких літах, що недочуваєш? – повторив замовлення гонець, скидаючи з голови капелюха з пір'ям.

– Ваша милість не п'є шинушаси? – з жахом перепитав Архіват.

– Моя милість, коли тримає за повід коня, стомленого коня, господарю, коня, який потребує заміни, – багатозначно підняв пальця гонець, – нічого міцнішого за томатний сік не п'є.

– Непогана звичка, – схвально кивнув Архіват.

– Ха! – виразно промовив Лупер, якій сидів за стіл від гінця, – усі знають, що томатний сік п'ють лише мамині синки.

Гонець заскреготів зубами, але стримався.

– Ну, чого ж ти? – поклавив він Архівата. – Я вмираю від спраги!

– Архівате, принеси цьому йолопові водички! Кип'яченої! – І вся компанія, яка сиділа за одним столом, кривдно зареготала. Усі зрозуміли, що в корчмі з'явився саме той, на кого вони так довго чекали. Лупер тут-таки вирішив, що найлегше забрати листа в гінця під час бійки, яку він і силкувався зчинити, чіпляючись до гінця з найобразливішими словами. Товариство реготало від душі, тим більше, що привід вельми цьому сприяв. Гонець, молодий широкоплечий юнак, знову заскреготів зубами, і його рука сама стисла руків'я шпаги.

– Чого до хлопця присікалися? – заступилась за гінця тітонька Фло, дружина Архівата, дебела жіночка з широким та щирим обличчям. – Їсте собі, то їжте. Не чіпляйтеся до добрих людей.

– Стули пельку, стара! Тебе ще не питали!

– Хто це стара? Я стара? Ах ти ж, негіднику!

– Йди звідси, відьмо, кому сказано!

– Що?! Кривдити мою жінку?! Ах ти ж, бридке цуценя! – Архіват вихопив із-під прилавка величезного ціпка, яким настановляв на розум клієнтів, які, бувало, добряче гуляли в корчмі, та вийшов у залу, став поряд із гінцем, який ще й досі сидів за столом, подумки картаючи себе за необачність.

– Ось твої сік та м'ясо! – громовим голосом сказав корчмар, ставлячи однією рукою перед гінцем велику таріль зі шматком м'яса та глиняний кухоль соку, а пошепки додав: – Коли я піду із зали, знайди привід та вийди за мною слідом, – і знов заволав так, що задрижали шибки: – Якщо людина в моїй корчмі бажає випити навіть кип'яченої води, це її особиста справа. І я нікому не дозволю цьому заважати. Я вже зі своєю подружкою подбаю про це! Чи не так, подружко? – корчмар лагідно погладив свого ціпка. – У таких випадках дружина не ревнує. Чи не так, рибко моя? – корчмар звернувся цього разу до жінки.

Лупер побачив, наскільки серйозні наміри в господаря корчми, що взявся захищати свого клієнта, й не ризикнув зачинати бійку, розуміючи, що віддухопелити гінця – це ще нічого, а ось сварка з місцевим, вельми поважним корчмарем – може дорого обійтися.

«Нічого, – подумав він, – нікуди він від нас не дінеться. Переймемо біля дерева».

Тим часом Архіват погукав дружині:

– Я до підвалу по шинку. Коли ці свистки знову почнуть присікуватися до клієнтів, тільки поклич! – та затупав своїми ножиськами по сходах, і від того, здавалось, уся корчма ходором ходити почала.

Гонець відкусив м'яса, пожував та обурено закричав:

– Господарю! М'ясо несвіже!

– Та ви що? Як ви можете? – обурилася тітонька Фло. – Найсвіжіше м'ясо!

Гонець відштовхнув таріль.

– Гниле! Це так ви годуєте гінців Великого Процесора?!

Він вихопив шпагу та кинувся сходами донизу. Нічого не розуміючи, тітонька Фло тільки руками сплеснула.

– Ось і захищай таких...

А гонець стрімголов скотився по вузьких, крутих сходах.

– Агов, господарю, де ти там?

– Швидше! Ворушися! Підбурюють тебе до бійки, а ти ведешся, як останній дурень! Вони на тебе вже другу добу очікують, – Архіват покvapливо підтягував попругу на свіжому коні. – їм аби лишень бійку влаштувати та під цій гамір пошту в тебе відняти... Вони ж навмисне глузують, а ти і не в'їхав... Ти навпростець не їдь, у них за містом засідка. їдь навкруги, через Нові Файли. Коли будеш передавати листа Великому Процесорові, вклонися від корчмаря Архівата. Усе зрозумів? Стережися, може, в них ще де-небудь засідки є.

– А чий це люди? – запитав гонець. – Хто сміє нападати на гінця Хазяїна та Володаря?

– Та вже ж не друга... – резонно зауважив корчмар. – Швидше за все, то слуги якогось вірусу.

Повчаючи гінця, Архіват швидко та звично надягав вуздечку на коня, прогонистого жеребця золотаво-брунатної масті. Той нетерпляче переступав, помахував хвостом і трусив головою. Кільця на вуздечці подзвякували.

– Коня на зворотному шляху повернеш, – з цими словами Архіват скінчив сідлати коня. – Давай уже, їдь...

– Дякую, дядьку... – гонець легко заплигнув на коня, жеребчик захропів, копита глухо вдарили в дерев'яний поміст, по тому дзвінко простукотіли бруківкою. Коник поніс геть від небезпеки гінця та листа Сержа Першого до Великого Процесора.

Архівата в залі не було всього кілька хвилин. Четвірка глюків нічого не встигла запідозрити, коли він знову з'явився, несучи на плечі величезне копчене стегно.

– Рибко моя, – заволав він на всю залу, – я приніс свіжої шинки!

– Та ще старої половина лишилася... – нічого не розуміючи, озвалася тітонька Фло.

Цю відповідь почув Лупер і миттєво зв'язав не зовсім зрозумілий виступ гінця щодо несвіжого м'яса, його стрімку гонитву за Архіватом та теперішню відсутність у єдиний вузол. Вихопив із-за халяви ножа, одним стрибком підскочив до корчмаря, який ще й досі тримав на плечі величезне стегно.

– Де гонець? – заволав Лупер, бризкаючи слиною в обличчя корчмаря. – Куди подів гінця?

Гострий, мов голка, кінчик ножа натяг шкіру на шиї старого списоносця.

– Ну? – погрозово кинув Лупер.

– Ах ти ж, – захлинувся від обурення Архіват, – мене, старого списоносця... Ножиком лякати?

Він невловимим рухом вільної руки відкинув ножа від шиї та присів, одночасно скидаючи з плеча стегно. Стрімко крутонувся дзигу, ніби металник молота, знизу вгору так міцно заліпив важкеньким стегном Луперові у вухо, що тому здалося, ніби йому відірвало голову. Віруса, мов пір'їнку, перенесло через стіл, що стояв поряд, та розпластало на стіні. Біти втрюх зіскочили з-за столу та вихопили шпаги.

– Мене? Ножиком? – і далі ревів Архіват із вираженими очима, аж червоніючи від натуги. – Свистки! Шелупонь!

Лупер ніби залишився без кісток. Обтікаючи кожну нерівність на стіні, сповз на підлогу та влігся на ній безформною, але дуже мальовничою купкою. Архіват зробив крок уперед, і далі обертаючи над головою стегно, яке розсікало повітря, ніби важка булава.

– Геть звідси! – не вгавав Архіват. Він зробив ще крок у напрямку столу, біля якого стояли біти, й ті не тільки відчували пахощі гарно прокопченого м'яса, а й вітерець від обертання стегна, швидкість якого шалено наростала. Вони тверезо зважили ситуацію та зрозуміли, що після наступного кроку хтось муситиме зійтися зі стегном упритул, і підскочили до свого командира, підхопили його під руки та поволокли до виходу. Очі в Лупера розплющилися, й він засукав ногами, намагаючись підвестися.

– Агов, ти... – невиразно пробурмотів він, тицяючи пальцем у бік Архівата, який нарешті припинив крутити стегном над головою. – Ти ще мене згадаєш...

– Геть, геть звідси! Ти ба! Мене! Ножиком! І більше тут зі своїми плюгавцями не з'являйся! Довбешки повідкручую!

Лупер проїхав кілька хвилин верхи, поки цілком отямився.

– Стій! – він підняв руку. – Ти давай до дерева. Якщо за півгодини гонець там не з'явиться, повертайся до корчми та чекай на нас там. Якщо гонець з'явиться – обшукати, листа забрати, самого гінця порішити. По тому всі до корчми. Ти, – тицьнув у груди іншого біта, – до Залізної брами, ти – до Дерев'яної, я – до Золотої. Розпитайте охорону, чи не виїжджав хто за останні півгодини. Якщо так, розпитайте, в який бік поїхав, який з вигляду. Отже, я вважаю, що гонець прямо до Столиці не поїде. Шукайте слід... Збираємося біля корчми. Хутко! Помчали!

Усі роз'їхалися в різні боки.

Розділ 4

Лист від Сержа Першого

Кадим та Рикпет стояли перед Макровіром. Обидва були неприродно спокійні. А той уважно вдивлявся в їхні обличчя, намагаючись знайти бодай що-небудь від колишніх Петька та Дмитра, і, до своєї втіхи, не знаходив. З полегшенням відкинувся він на високу спинку зручного крісла та заплющив очі.

Рикпет та Кадим і далі стояли мовчки та нерухомо, ніби великі шахові фігури офіцерів, вирізьблені з дерева. Тільки одяг в них не відповідав цій стародавній грі: джинси, футболки та кросівки.

– Рикпете! – тихо покликав червоний вірус.

– Так, мій пане.

– Чи знаєш ти, чому ви тут обидва опинилися?

– Так ви звеліли.

– Це зрозуміло... Це так має бути... Ви тут ось чому: нещодавно Великий Процесор розклав на цифру мого брата, чорного віруса Макровіра. А допомогли йому в цьому ваші друзки Васла та Серж Перший, колишній король Глюкландії. Це вам відомо?

– Так, мій пане.

– Так ось, ви повинні повернути мені брата.

– Так, мій пане.

– Та чого ти як папуга: «Так, мій пане», «Так, мій пане»... – Макропойнт невдоволено випростався у кріслі. – Хоч знаєш, як це зробити?

– Ні, мій пане.

– Ось і я не знаю, хоча щось таки є... Заскрання має одну величезну таємницю. Настільки таємну, що навіть я, червоний вірус Макропойнт, її не знаю до кінця. І не певен, чи знає її Великий Процесор. – Вірус заплющив очі й знову відкинувся у глибоке крісло. – А коли й знає, то ніколи нікому її не розкриє, бо це порушить природний хід буття, баланс життя та смерті. Річ у тому, що цілковитої, остаточної смерті нема. Але це все, що я знаю, хоча й цього немало. Отже, якщо смерті не існує, то мій брат живий, деś він є... Поверніть його мені – ось мій наказ. Для цього ви тут.

Макропойнт звівся та пройшов кабінетом. Чи не бовкнув зайвого? Адже запрошується запитання: чому він самотужки не спробував повернути брата, раз такий могутній, як каже? А він розумів: те, що може зробити людина, не завжди зміг би навіть дуже потужний вірус. З однієї причини: вірус – творіння віртуальне, а людина зовсім інша по своїй природі, є представником іншого світу й, цілком можливо, впорається з тим, чого глюкові ніколи не здужати.

– Для початку ви підете на гостину до веселого барона Асіста. Цей відьмак та чародій знає геть усе. Навіть те, про що ви не знаєте, що його взагалі можна знати. Він жартівник, цей барон-веселун на ім'я Асіст. Що означає «смерті немає» і де знаходиться ті, хто пішов, можна вивідати лише в нього.

Макропойнт змахнув рукою, й на обох нових вояках Макропойнта замість джинсів та футболок виникли сяючі комбінезони, пояси з бойовими металевими ножами, за їхніми спинами зависли потужні безшумні арбалети, на грудях – важкі надійні автомати, а голови їм прикрили міцні шоломи.

– А зараз, мої вояки, підійдіть до екрана.

Макропойнт пробігся тонкими пальцями по клавішах, і на екрані виникла мапа, на якій червоною рисою було позначено маршрут нових його слуг до місця, де мешкав веселий барон із дивовижним ім'ям Асіст.

– Ось куди веде ваш шлях, – Макропойнт тицьнув пальцем у червоне кружальце поміж гір, – це долина Випадкових Чисел. Мандрівка нею надзвичайно небезпечна, бо там нема жодних закономірностей, жодних правил і нічого постійного. Будьте обачні. Якщо дістанетеся до барона та дізнаєтесь у нього про таємницю вічного життя... Поверніть мені брата, і я вас так винагороджу, як ніхто нікого досі не винагороджував!

* * *

Гонець послухався мудрої поради Архівата і виїхав з міста зовсім іншою брамою. Він спрямував жеребчика в бік невеличкого села Нові Файли. Попервах гнав коня щодуху, намагаючись якнайдалі від'їхати від Глюкландії, а коли той притомився, рушив спокійним кроком, уважно прислухаючись та час від часу озируючись. Він побоювався, що може не помітити погоні вчасно. Глухий стукіт копит почувся, щойно він порівнявся з першими хатами Нових Файлів. Гонець поспіхом завернув у перше-ліпше подвір'я, заросле розлогими кущами бузку, сплигнув з коня, накинув вуздечку на обламаний сучок та обережно визирнув на вулицю крізь нешироку щпарину в паркані. Погоню вже було добре чути, але ще не видно.

– Р-р-ра!.. – почулося позаду.

Гонець озирнувся і похолов. За два метри від нього стояв здоровенний сірий собака. Він показав зуби та знову рикнув, неголосно, але з очевидною погрозою.

– Р-р-р-ра... – тобто, ти чого, мовляв, забрався на чужу територію?

– Тихше... Тихше... Як тебе там... Рексику, Пупсику, Бітику, Слямзику... Не виказуй мене...

Уже зовсім поруч глухо затупали курною дорогою коні, а собака зробив ще маленький крок уперед і знову підняв звислі тремтячі щокі, показуючи білі з чорнотою ікла.

– Р-р-р-р... Гав! – собака пригнувся й стрімко плигнув на гінця. Той позадкував у густий кущ.

– Агов! – почувся грізний голос за парканом. – Хто тут є?

* * *

– Капочко, не хочу я пахтитися цими парфумами! Я взагалі не хочу пахтитися ніякими парфумами! Чи не ти казала, що найкращий запах – це запах чистоти й свіжості? – принцеса Інформа вередливо тупнула ніжною на особистого косметолога Капу Лок.

– Ваша Високосте, – поштиво, але наполегливо й далі вмовляла принцесу Капа, – це було три роки тому, ви тоді були ще не в тому віці, щоб користуватися парфумами. Але зараз ви повинні дотримуватися протоколу! Молоденька дівчина, а тим більше принцеса, мусить мати вигляд, як у принцеси: простий і неперевершений!

– Таж то вигляд, а не запах!

– Ваше Високосте, одне не виключає іншого, навіть навпаки: запах підкреслює особистість і довершує створений образ.

– Ну, якщо довершує... Але тільки трішечки...

– Звичайно, звичайно... Ваше Високосте, у вас ще є трохи часу? Тоді, мабуть, почистимо нігті. Ні-ні, жодного лаку, звичайний манікюр...

Капа поставила на стіл два глечики, в які налила спеціального розчину, й принцеса занурила в них свої пальці. Поки шкіра намокала, Капа розкладала на столі набір для манікюру та розповідала останні новини.

– А вчора я отримала листа від кухні, яка живе у Глюкландії, – не вмовкаючи торохтіла Капа Лок. – Вона мені надіслала рецепт дивовижної маски на обличчя. Треба взяти свіжого огірка, три насінинки мазахорала...

– Які насінинки? – перепитала принцеса.

– Мазахорала. Це рослина така. Вона росте на узліссях соснових борів виключно у Глюкландії. Так ось...

Розповідь Капи Лок про особливості флори Глюкландії перебив гучний голос Дроника, блазня Великого Процесора.

Дроник був узятий Великим Процесором до Головного палацу рік тому, коли в нього виявилися незвичайні здібності. Під час випасання худоби на луці, в дерево, під яке заховався Дроник від дощу, вдарила блискавка. Добряче перепало й підпаскові. Коли він отямився, то спочатку ніхто нічого не помітив. Але потроху в нього почали виявлятися дивовижні здібності. То він починав бачити крізь стіну, то книжку запам'ятовував від початку до кінця, то перемножував подумки велетенські числа. Але найбільший подив у всіх викликала його здатність переходити у формат чистої цифри. Перетворений на блакитну хмаринку, Дроник міг проникати в будь-яку шпару, перелітати дротами на значні відстані, ставати будь-якими тваринами та взагалі – прибирати вигляд будь-яких речей. Тобто, він міг майже все. Великий Процесор почув про таке диво й запросив Дроника до Головного палацу, де той і продемонстрував свої здібності. Великий Процесор, який після цієї демонстрації довго перебував у стані цілковитого потрясіння, запропонував Дроніку залишитися в палаці та відвідувати школу разом із принцесою Інформою, водночас працюючи блазнем, бо інших вільних посад, та ще й для хлопчаків такого віку, в палаці на той час не було. Дроник доволі швидко освоївся в палаці, потоваришував зі всіма його мешканцями, був у найкращих стосунках із принцесою Інформою, яку не раз дивував своїми незвичайними здібностями. А на початку літа його здібності допомогли відбитися від лютого та надзвичайно потужного вірусу Макровіра.

– Ваша Високосте! Вас запрошує пан Великий Процесор.

– Хіба тобі очі повилазили? Чи не бачиш, що її Високість зайнята? Вона робить манікюр.

Капі Лок страшенно не подобалося, коли її роботу переривали. Вона була впевнена, що нема нічого важливішого для молодії дівчини, аніж спроби стати ще привабливішою. А манікюр – важлива складова зовнішнього вигляду кожної молодії дівчини, тим більше, принцеси.

– Капко, ну, ти взагалі вже... – розгублено промимрив Дроник. – Принцесу батько гукає, тобі що, незрозуміло? А ти їй нігті вимочуєш! Капець – ось ти хто!

– Дроніку, я тебе зараз уб'ю! – не на жарт розлютилася Капа.

– Припиніть обое! – посміхнулася принцеса. – Капо, ми продовжимо пізніше. Дроніку, передай батькові, що я зараз буду.

– Так, пані. Ось так тобі Капцю! Вчися, як треба бути слухняною. Манікюр, педикюр... – передражнив блазень Капу Лок та насвистуючи під ніс веселу мелодію покрокував через велику спальню принцеси до виходу.

– Не свисти – грошей не буде, – навздогін гукнула Капа.

– А-а, – не обертаючись, махнув рукою блазень, – їх як не було, як досі нема, так не передбачається й у майбутньому.

– А що за терміновість така? – в спину йому кинула запитання Інформа.

* * *

Собака швидко озирнувся на гучний голос:

– А-г-р-рр! – захлинувся він слиною від обурення: хто ще наважився зайти на подвір'я, яке він охороняє? Без будь-якого попередження та зволікання собака плигнув на вершника, вчепився йому в ногу.

– Ти!!! – загорлав вершник, у якого в чоботі, прокушеному наскрізь, захлюпала кров. – Тварюко!!!

Вершник навідліг ударив собаку проміж вух кулаком у твердий рукавиці з грубої шкіри. Пес навіть не здригнувся, тільки заплющив очі та притис вуха, але ноги зі своїх страшних ікол не випустив. Що там відбувалося далі, гонець не дізнався. Побачив, що увагу вершника відволік бій із собакою – а той висів на ньому, як гроно стиглого винограду на лозі, – єдиним рухом заплигнув на коня, проломився крізь кущі та виїхав просто до низького паркану, що відокремлював подвір'я від молодого лісу. Жеребець легко перескочив паркан, і за мить гонець був уже у лісі. Крики вершника, який кликав на поміч своїх товаришів, незабаром затихли вдалині. Гілки боляче сікли щоки та коліна, однак гонець не дозволяв жеребчикові збавляти швидкість доти, поки не промчав крізь ліс та не вискочив на високий крутий пагорб, звідки було вже видно потужні стіни Столиці.

* * *

– Від Сергійка, тобто Сержа Першого, – відразу виправив себе блазень, – надійшов лист.
– Що?! – підскочила Інформа, – й ти мовчиш?! Ну й дурень же ти, Дронику! Дурень, і бризки вгору! З цього ж треба було й починати! – принцеса вже витирала руки, а розгублена Капа Док стояла над манікюрним столиком, із жалем споглядаючи розлитий розчин, концентрат якого вона ще вчора придбала в найдороччій столичній крамниці.

Дроник не встигав за принцесою, яка майже бігла коридорами. Нечисленні придворні поштиво поступалися дорогою принцесі, що так поспішала. Якби побачив її зараз хто сторонній, нізачо не впізнав би у дівчині в тувельках із низькими підборами, джинсах і футболці спадкоємну принцесу Заекрання. Інформі не подобалося чепуритись у розкішні придворні сукні: вони заважали бігати величезними кімнатами палацу, одним словом, були вкрай незручні. Авжеж, траплялося, що вона, вже не дівчинка, а дівчина, мусила бути присутньою на офіційних церемоніях. Тоді подітися не було куди: повинна була мати вигляд, відповідний до вимог протоколу. Але, на щастя, таке бувало нечасто, що дуже тішило принцесу. Адже куди зручніше ходити в джинсах і футболці, ніж у отих пишних уборах. Вона влетіла до кабінету, немов маленький вихор:

– Тату! Мені сказали, що ти отримав від Сергійка листа?

– Здрастуй, доню! Отримав. Він коротенький: Сергійко просить, щоб я вийшов із ним на зв'язок. У них, у фізичному світі, щось трапилося. Я вирішив, що тобі цікаво буде побачити Сержа Першого та побалакати з ним.

– Татку, ти ще й запитуєш? Ти ж знаєш, як я до нього ставлюся!

– Звісно, знаю, тому й покликав. Ти готова? Тоді я налаштовуватиму інтерфейс.

Великий Процесор поклав на клавіші свої довгі, на диво гнучкі пальці. Налаштовування інтерфейсу з фізичним світом – процес досить складний, вимагає високої швидкості роботи з клавіатурою та неабияких знань. Пальці Великого Процесора запрацювали. Долоні зависли над клавіатурою, майже не рухаючись, тільки пальці миготіли, видаючи рівномірний неголосний шум, ніби щось дзижчало. За весь час Хазяїн та Володар жодного разу не помилилися, жодного разу не скористався клавішею «Backspace». Будь-який хакер луснув би від заздрощів, коли б побачив, з якою швидкістю працює володар Заекрання.

– Ось і все, – задоволено промовив Хазяїн та Володар, останній раз торкаючись клавіші «Enter», – лишилося трохи зачекати.

За його спиною припинила принцеса, поряд із нею застиг у очікуванні Дроник.

Не було тільки дворецького, пана Чипсета, який саме в цей час був заклопотаний якимись важливими справами: чи то перевіряв, як прибиральниці помили коридори, чи знімав пробу з хліба, який випекли до вечері.

Екран замиготів, укритися срібним туманом і врешті-решт знову став чистим.

Розділ 5

Зустрічі

Рикпет та Кадим, новоспечені слуги кривавого віруса Макропойнта, виступили в далеку дорогу – в долину Випадкових Чисел, на пошуки відьмака та чарівника барона Асіста, веселуна, який знав геть усе. Коли б Рикпет та Кадим не втратили здатності дивуватися, вони б здивувалися самі з себе, а саме з того, як легко їм удалося запам'ятати мапу, на котрій Макропойнт показував їм маршрут до долини, де мешкав барон-веселун. Ця мапа наче віддрукувалася в їхніх мізках. Друзі чимчикували дорогою, ішли нога в ногу, ані на сантиметр не відстаючи й не випереджаючи одне одного. Ні на мить не замислюючись, вони повертали в потрібному напрямку. Тьоп-тьоп, ляп-ляп... Раз-два... Лівою-правою... Шлях звивався посеред зеленої луки, але на небокраї вже бовваніли невисокі пагорби, а за ними мали початися гори. Вдалині виднілося якесь містечко.

– Житло, – вказав пальцем Рикпет.

– Глюки, – погодився Кадим.

– Їжа, – підвів ризику під обговоренням Рикпет.

Обидва прискорили ходу, бо вкрай зголодніли. Йшли з самого ранку, снідали дуже рано та легко. Ніхто навіть і не подумав дати їм що-небудь із собою. На околиці містечка зустріли дівчину з двома цебрами, в яких хлюпалася колодязна вода. Рикпет та Кадим, з голови до п'ят обвішані зброєю, мали досить страхітливий та незвичайний вигляд. Повелися вони дивно. Мовчки заступили дівчині дорогу, також, не кажучи їй слова, забрали кожен по цебру та почали пити крижану до болю в зубах воду.

– Агов, – розгублено промовило дівча, – це ви чого? Невже попрохати важко?

Ані Рикпет, ані Кадим ніяк не зреагували на її обурене запитання. Напилися досхочу, відкинули цебра в різні боки та попрямували далі, озируючись у пошуках якоїсь корчми, де б можна було втамувати голод. Обурене дівча, яке вже майже принесло додому воду, змушене було знову нести важкелецькі цебра від самого колодязя, тому посилало їм навздогін прокльони. Врешті-решт Рикпета дістали ці крики. Він, не кваплячись зняв зі спини арбалета, вклав у нього маленьку крицеву стрілу і, майже не цілячись, вистрелив. Із легким дзвоном стріла пробила цебро наскрізь і залишила біля самого дна дві рівненькі дірки.

– Стули пельку! – рівним, безбарвним голосом сказав Рикпет. – Остогидло.

Дівча перелякано замовкло, підняло цебро, недовіжливо застромило палець у дірку, голосно закричало від переляку й побігло додому.

А двоє друзів і далі шукали, де б можна чогось попоїсти. Нарешті, аж у центрі містечка, побачили щось, схоже на корчму. Рикпет пхнув ногою двері та зайшов у залу. Кадиму, який переступив поріг слідом за командиром, двері з розмаху заїхали по лобі.

– А щоб тебе! – загорлав розлючений вояк, скинув з плеча автомат та зрізав двома короткими чергами завіси, від чого двері з грукотом упали на підлогу. В залу вибігла перелякана господиня.

– Що трапилося? Ви хто? Навіщо ви зламали двері?

Рикпет та Кадим, як і раніше, коли вони й слова не відповідали на дівочі крики, не відповіли їй на крики хазяйки корчми. Усілись за дерев'яний, чисто вискоблений стіл, поклали поруч шоломи, арбалети й автомати. Усе це спорядження, складене невеликою гіркою, викликало повагу та страх. Та хазяйка не вмовкала. Її заклад приносив зовсім невеличкий прибуток, а ремонт дверей та нові завіси коштували недешево.

– Хто сплатить за ремонт? – приступила вона на друзів.

– Їжі! – наказав Рикпет.

– Багато! – додав Кадим.

– Що?! – захлинулася обуренням господиня.

Кадим підняв автомат та повів ним на рівні прилавок:

– На друзки! – коротко сказав він.

– Чи навпіл, – докинув Рикпет.

Жіночий лемент припинився, наче обрізаний. Господиня з острахом подивилася на зброю і вже спокійно, але все ж таки затято спитала:

– Хто сплатить за поламані двері?

Рикпет дістав із кишені золоту монету:

– Досить?

– Разом із обідом, – додав Кадим.

Господиня здійняла очі до стелі, підраховуючи, скільки коштуватимуть ремонт і обід. Виходило, що золотого достатньо, може, навіть і з надлишком.

– Досить.

Рикпет знову поклав золотого до кишені.

– Їжі.

– Багато.

Господиня тяжко зітхнула та попленталася на кухню. За кілька хвилин вийшла з тацею, на якій стояли тарелі з їжею. Тут була варена телятина, поріzana на невеличкі шматочки та полита духмяним соусом, від запаху якого аж слина текла, смажена риба в білій, мов сніг, сметані, салат із чогось зеленого, заправлений олією, ще якісь тарелі з грибами, холодцем, вареним язиком, поріzаним та заправленим гірчицею. Збоку на таці стояло два кухлі з червоним напоєм. Напій, мабуть, був добре охолоджений, бо на крутих боках кухлів висіли великі прозорі краплі роси.

– М-м-м... – пожадливо промукав Рикпет.

– Повний відпад та відпочинок для розуму, – виголосив надзвичайно довге речення Кадим, енергійно потираючи руки.

Господиня поставила тацю на сусідній стіл, затулила її спиною та, наслідуючи друзів, коротко мовила:

– Золотий!

Рикпет голосно ковтнув слину, Кадим цикнув зубом. Вони презирнулися. Господиня знову взяла тацю на руки та високо підняла її, всім своїм виглядом показуючи, що у разі чого пожбурить усе на підлогу, не пожаліє витрачених харчів. Знадвору долинув гамір. Рикпет повернув голову до вікна. До корчми наближався невеличкий натовп. Попереду йшов здоровань, який вів за руку дівча, чиє цебро вояки пробили з арбалета. Рикпет тяжко зітхнув, витяг із кишені монету та кинув на стіл. Монета задзвеніла високим чистим звуком. Вояки презирнулися.

– Їмо?

– Жеремо!

Обидва жадібно схопили по тарелі з таці, поставленої перед ними господинею, щойно золотий перекочував у широку кишеню її фартуха.

– Агов, Феміно, ці відморозки в тебе? – почувся від вікна густий низький голос.

* * *

На екрані змалювалося обличчя Сергійка. За ним, правда, не так виразно, було видно обличчя якоїсь дівчини, й це неприємно вразило Інформу. Поряд з обличчям дівчини на мить з'явилося широке щиросердне обличчя Славка.

– Здрастуйте, любі друзі! Радий вас усіх бачити, особливо тебе, Шанато! З тобою ми не бачилися особливо давно.

«Шаната? – подумки здивувалась Інформа. – А, це та дівчина, яка була в Заекранні, коли тато боровся з чародійкою Гіреєю. Отже, вона не має ніякого відношення до Сергійка».

Від серця відлягло, й вона вже приязно посміхалася, дивлячись на монітор. Та у Великого Процесора погляд був надзвичайно серйозний.

– Добре, Сергійку, розповідай, що там у вас трапилося й чому ти попросив термінового зв'язку.

– Мене там не було, а краще за всіх вам розповість про це Наталка. Давай, Наталко, сідай перед екраном та розповідай.

Зображення Сергійка зникло з монітора, а з'явилося обличчя дівчини, яка зовсім не сподобалася принцесі. Куди цікавіше та приємніше їй було дивитися на обличчя Сержа Першого, ніж на всі інші обличчя разом узяті.

– Ой, у нас тут таке! – схвилювано почала розповідати Наталка. – Ми разом сиділи в Петька, тобто Рикпета, та розповідали, хто як провів літо. А потім невідомо звідки з'явився той тип у костюмі та червоній сорочці.

Наталка поступово заспокоїлась і з подробицями розповіла про все, що трапилося в Петьковому помешканні. Не забула нічого, намагалася навіть скласти ту фігуру, яку робив із пальців незнайомиць, коли обливав таємничим променем Петька та Дмитра. Великий Процесор поставив Наталці та Славкові безліч несподіваних запитань: і про колір сорочки, й про колір хустки, яка стирчала з нагрудної кишені, просив кілька разів повторити фігуру, яку склав із пальців незнайомиць і з якої виник дивовижний промінь. Особливо його цікавило, як змінилися Петько та Дмитро після того, як потрапили під дію променя.

– Отже, застигли, кажеш... А відгукнулися тільки після того, як їх назвали заекранськими іменами? А потім почали розмовляти по-хамськи? А очі? Очі не застигали? Застигали... А рухи? Нормальні... Незугарні, незграбні, може?

Він ставив запитання, мов лікар під час медичного огляду. Щось мугикав собі під ніс, пальці пурхали над клавіатурою ноутбука, який стояв поряд із монітором, почухував потилицю та раз по раз відкашлювався.

– Отже так, любі мої, – знову нагадуючи Наталі лікаря, поставив свій діагноз Великий Процесор, – здається мені, що наших друзів переформату вали.

– Це... Що, словом, того... зробили з ними? – запитав із-за Наталчиного плеча спантелений Славко.

– Переформатовували. Цей самий промінь – дуже потужний програмний продукт. Після того, як цією програмою обробили ваших друзів, вони зовнішньо не змінилися, але насправді стали власними антиподами.

– Як це? – не зрозуміла Наталя.

– Ось поглянь, – почав пояснювати Великий Процесор, – якщо взяти інформацію на магнітних носіях, то вся вона, якщо дістатися до самого початку, записана за допомогою нулів та одиничок. Вірно?

Про двоїчний код Наталя знала й підтвердила це кивком. Славкові, який стрепенувся позаду, кинула через плече:

– Зачекай, потім поясню...

– Так ось, – провадив Великий Процесор, – за допомогою цієї програми, якщо казати просто, вашим друзям нулики та одинички поміняли місцями. їх переформатовували. Тепер зрозуміло?

– І що ж тепер буде? – перелякано запитала Наталка.

– Що буде? А ти не зрозуміла? Якщо раніше вони були добрі, то тепер будуть злі. Якщо були щедрі, то стануть жадібними. Якщо були вірними друзями, то зараз вони – підлі зрадники. Вони стали антиподами самих себе, ось що з ними сталося. Але головне не в тому.

– А в чому ж? – крізь сльози прошепотіла Наталя.

– А головне в тому, що я не знаю, як повернути їх у вихідний формат, – з жалем промовив Великий Процесор, – побоююсь, що такої програми не існує в природі взагалі.

– Як? – із неприхованим жахом запитала Інформа з-за батьківського плеча. – І ти, Хазяїн та Володар, нічого не можеш зробити?

– Бачиш, доню, програма може бути написана такими кодами чи так закрита паролем, що ніхто в світі розгадати не зможе. І якщо цей код чи пароль не дізнатися, ніхто інший, навіть геніальний програміст ніколи не запустить програму, щоб повернути наших друзів у вихідний формат. Ось така правда.

– І хто ж це зробив?

– Я не знаю. Зважаючи на те, що розповіла Шаната, це якийсь надпотужний вірус, і він за щось помстився. Але інформації замало, тому я не можу здогадатися, хто цей грізний месник.

– Це... Ну... Він ще назвав мене головним героєм! – ні сіло ні впало ляпнув Славко.

Розділ 6

Веселий барон Асіст

Веселий барон Асіст знав геть усе. Він навіть знав те, про що багато хто не знав, що таке взагалі можна знати. Барон напівлежав у глибокому зручному кріслі біля каміна, якого не було розтоплено, та лузав добре підсмажене насіння, охайно складуючи лушпайки у велику білу миску з надщербленою емаллю. Звичайний барон не займався б такою принизливою справою, як лузання насіння, але барон був особливий, це був веселий барон, а таке прізвисько зобов'язувало до чогось такого, що викликало б усмішку. Сьогодні він обрав саме лузання. Вчора, наприклад, барон півдня катався на маленькому самокаті веселим палацом, лякаючи раптовими зойками своїх до всього вже звиклих слуг. Самокат було добре змащено, тому котився він абсолютно нечутно. Барон підїжджав до котрогось старого слуги ззаду й раптом горлав йому на вухо яку-небудь веселу нісенітницю на кшталт:

– Діду! Живи у повному відриві!

І з реготом мчав геть на своєму безшумному самокаті, залишаючи слугу з серцевим нападом де-небудь у п'ятому коридорі третього поверху лівого крила, звідки до сонячного світла треба було йти не менш, як півгодини. Алеї парку, насадженого біля палацу, були поплутані так, що п'ятдесят метрів, які відділяли вхід до маєтку від дверей самого палацу, можна було долати години зо дві, та й то якщо прислуга допомогла б. А бували такі відвідувачі, що й не долали цієї невеличкої відстані, а сідали просто на землю та кволими від спраги й голоду голосами після кілька добових блукань благали про допомогу. На такі крики веселун-барон вискакував, ніби чортик із табакерки, поправляв окуляри без скелець, зроблені з простого блискучого дроту, розкланювався глибокими поклонами, а то й вшановував гостей добре відпрацьованим жіночим реверансом та запитував серйозним і ввічливим тоном:

– Чого бажаєте?

І коли переляканий та змарнілий відвідувач просив тільки одного – вказати шлях до входу в палац, а чи виходу з маєтку, веселий барон починав довго та з подробицями розповідати, де розташовано спальню, зі смаком розписував, що сьогодні подаватимуть на обід, де тут їдальня та наскільки холодний сік сьогодні стоятиме на столі. Коли відвідувача допікало до живого, барон, несамовито регочучи, зникав, розчинявся в чистому, прозорому повітрі.

Барон узяв у долоню трохи насіння і із заavidною швидкістю продовжив свою веселу та захопливу справу.

– Пане бароне, до ущелини наближаються двоє невідомих.

– Це добре, – посміхнувся веселий барон, – бо останнім часом життя стало нудгуватим. Дайте-но мені глянути, кого до нас занесло?

На великій, ретельно пофарбованій стіні, яка час від часу виконувала роль екрана, з'явився малюнок. Це запрацював мультимедійний проектор. На малюнку барон побачив двох вояків, із голови до п'ят обвішаних зброєю.

– Так, так, так, – розвеселився барон Асіст, – та на мене, здається, війною пійшли? Оце здорово! Оце класно! Ми не воювали цілих два тижні! Так же з нудги загнутися можна! Агов, хто є? – загорлав Асіст у бік дверей, знаючи, що за дверима обов'язково мусять чергувати слуги. – Мої лицарські обладунки та списа! І ще щось... Треба кричати ще про щось... Отакої... З пам'яті випало! Як хвороба зветься, сто стусанів їй у печінку, знаю – склероз, а ось що з пам'яті випало... Ага! Коняку! Авжеж, коняку! Агов, йолопи! Обладунки, списа та півцарства за коняку! Я їду на війну!

Миттєво палацом забігали слуги. Двоє несли величезного списа, який ніяк не могли затягти до зали. Звичайно, коли тягти списа гострим чи тупим кінцем уперед, нема нічого за

простішого, але, якщо намагатися впхати його до зали впоперек дверей, тоді, поза сумнівом, доведеться добряче попрацювати. Ще з десятків слуг шукали баронові обладунки, що були доволі непрості. По-перше, їх не було видно, а спробуйте знайти невидиму річ, а по-друге, – барон був вельми неохайним, щиро кажучи, страшенним нечепурою. Коли він повернувся з останньої війни, то роздягся та покинув свої невидимі обладунки просто біля входу, під вішаком. Кілька разів власноріч спіткнувся об них і в нападі роздратування кудись закинув. А ось куди, природно, забув. І зараз безліч слуг сновигали палацом, розшукуючи ці залізяки, просто мріючи спіткнутися об них. Кірасу, ту частину, яка захищає груди й спину, знайшли швидше за все. Ця частина обладунків була найбільша, тому спіткнулися об неї доволі швидко. А ось усілякі нарукавники, накладки, металеві рукавички та інший дріб'язок шукали довго. Останнім знайшли шолома, за котрого зачепився скороход на ім'я Таб. Свого часу барон-веселун буцнув по шоломі, як по футбольному м'ячі, й той залетів невідомо куди та лежав там, у невідомому «куді» доти, поки на нього не наступив Таб.

– Знайшов! – радісно заволав він, однією рукою потираючи лоба, а іншою ляскаючи долонями по підлозі, намагаючись намацати той клятий шолом, об котрий тільки-но спіткнувся.

– Ви всі бовдури! – ляпав язиком Асіст, і далі сиплючи лушпиння в миску. – Чого ж було не дати лад зброї відразу після мого повернення з останньої війни? До всього мушу докладати власних рук... А коня? Коня осіддали? Де мій бойовий товариш?

До зали вкотили коня. Це був високий жеребець, буланний, із золотавим відливом. Рот у нього був роззявлений, начебто жеребець оглушливо іржав, одна нога була трохи піднята, а задні широко розставлені. Коня скопіювали з пам'ятника якомусь королеві.

– Механіку! – щосили загорлав Асіст.

– Я осьдечки, ваша мосць...

– Колеса коневі змастили? Останнього разу ліве заднє рипіло, хоч вуха затидай! Бензину повний бак залийте! Усе треба самому контролювати! Ага, й ще: глушника перевірте, десь діра, гримотить, наче дірява каструля...

– Будь ласка, не турбуйтеся, ваша мосць... Усе перевіримо, усе зробимо!

– Майте на увазі, за півгодини мені виступати на війну. Не буде все готове – звільню всіх. Без вихідної допомоги!

– А як же, ваша мосць... Звичайно... Обов'язково... Ми ж завжди... – механік почав раз за разом кланятися, задкуючи до дверей. Слідом за ним заднім ходом почав здавати й жеребець, причому глушник дійсно стріляв, як із автомата, заповнюючи залу нестерпним смородом вихлопних газів.

Барон і далі веселився, плювався лушпинням у велику емальовану миску.

* * *

– Як він назвав тебе? – стрепенувся Великий Процесор. – Головним героєм?

– Так, – підтвердила Наталя, – він так і сказав: звернемося до головного героя. І назвав Славка заекранським ім'ям, тобто Васлою.

– Ага... А я це... Ну, здивувався. Звідколи я це... став за головного?

– Он як... – замислено і протягло сказав Великий Процесор.

– Татуню, ти щось пригадав? – з надією запитала Інформа.

– Є таке, про що ви, шановне товариство, не знаєте. Сергію! – покликав він господаря помешкання.

На екрані, до втіхи Інформи, з'явилося Сергієве обличчя.

– Сергійку, в тебе Інтернет ще й досі не працює?

– А ви звідки знаєте? – здивувався Сергійко. – Нещодавно підключився. Ось коли вам листа надіслав.

– Знаю тому, що його відключено за моїм наказом. Протягом сьогоднішнього дня на твій комп'ютер було вчинено три вірусні напади. Якби не зусилля агента Трафіка та команди Нортон, всі твої файли було б давно знищено, а можливо, разом і операційну систему. Хтось запекло нападав на тебе. Дуже наполегливо, але спроби були якимись несерйозними, начебто їх зорганізовували зумисне так, щоб не стільки завдати шкоди твоєму комп'ютеру, а, швидше, наробити якомога більше галасу. Ну який сенс мала остання спроба, коли до брами припхався цілісінький караван зелених верблюдів? Ніякого сенсу в такому нападі не було. А коли я дізнався, що караванником був Кабір, то в мене відразу виник сумнів: як це так? Він що, не знав, якого кольору бувають верблюди? А зараз я міркую: чи не були ці напади відволікаючим маневром? Чи не відволікали мою увагу саме від Васли? Заради чого? Тому що Сергійко був їм не по зубах. І цей таємничий «хтось» це добре розумів. Тому, вдаючи, що нападають на Сержа Першого, вони по-справжньому готували напад на Васлу. А останнім часом Васла разом із Сергійком брали участь тільки в одній події: звільненні Інформи, що відбулося на початку літа. Але Макровіра розкладено на цифру і його присутності ніде протягом останніх місяців не зафіксовано.

– Але Гірея також залишала свою резервну копію, – промовила Наталка, уважно слухаючи Великого Процесора.

– Макровір також залишав, – погодився Хазяїн та Володар, – але цього разу в пошуках копій я просканував усе, що тільки було можливо. Знайшов три та всі ліквідував. Тож припущення, що Макровір зміг знову відродитися з резервної копії, дуже мало ймовірно. Мене турбує зовсім інше: чи не було поруч із ним кого-небудь, хто зараз має дуже велике бажання помститися мені, Його Величності Сержу Першому, всім нам за загибель Макровіра? Можливо, друг чи якийсь родич? Ось це більш схоже на правду.

– Пане Великий Процесоре!

– А, Чипсете! Привітайся з нашими друзями.

Чипсет, як завжди, одягнутий у строгий, добре випрасуваний однострій дворецького, глянув на екран та радісно посміхнувся.

– Ваша Величносте, Сержу Перший! Шаночко! Васло, друже! Дуже-дуже радий вас бачити! Але, мій пане, важливі новини!

* * *

Макропойнт був страшенно розлючений. Лупер та його команда спіймали облизня: прогавили гінця до Великого Процесора, а разом із ним і листа Сержа Першого. І зараз недолугий Лупер стояв струнко перед своїм паном та отримував найсерйознішого прочухана за всю свою службу. Зміст самого листа цікавив кривавого віруса менше за те, що цим листом Великого Процесора попереджено про початок активних дій Макропойнта, а саме цього він і не бажав. Він навіть не бажав, щоб Великий Процесор узагалі до кінця операції знав про його існування. А тут такий прокол!

– Лупере! З усіх слуг я наблизив тебе найбільше та поставив тебе вище за всіх. Я доручив тебе надзвичайно важливу справу, а ти з нею не впорався, чим поставив під загрозу зриву всю операцію. Як ти вважаєш, яке має бути покарання?

Лупер мовчав, бо не міг знайти собі виправдань. Хіба може бути виправданням те, що він повернувся до корчми «У скаженого пса» й власноруч коротким металевим ножом поцілів просто в серце корчмареві, який зірвав їм операцію? Як закричала та дурна тітка! Як заволали відвідувачі! Але ж ніхто нічого не встиг навіть помітити: на мить розчахнулися двері, щось коротко свиснуло в повітрі, а надалі лише тупіт копит... Лупер удовольнився помстою, але завдання не виконав і тепер має бути покараний. Та обирати покарання самому, як це запропонував Макропойнт, було занадто...

Макропойнт терпляче очікував, що відповідь Лупер, а той затято мовчав. Кривавий вірус пройшов кімнатою та ще раз глянув на Лупера.

– Ну що? – строго запитав у слуги.

– Скоряюся вашій волі, мій пане, – нарешті вичавив із себе Лупер.

Така відповідь несподівано пом'яшила люте серце Макропойнта.

– Хто винен у зриві завдання?

– Один старий із корчми «У скаженого пса». Його звали Архіватом.

– Звали? – перепитав кривавий вірус.

– Звали, – твердо відповів Лупер.

– Ну що ж, сказати, що я тебе вибачаю цілком – це буде неправдою. Але я даю тобі шанс виправитися. Май на увазі, якщо провалиш і це завдання, то на пробачення не сподівайся.

«Яка користь від вірусу, розкладеного на цифру, – подумав Макропойнт. – А для того, щоб якось виправдатися, він землю гризтиме! І принесе мені ще багато користі. А на цифру я його завжди розкласти встигну».

Розділ 7

Смерть Архівата

Рикпет та Кадим пожадливо їли. Феміна, власниця корчми, стояла поруч, зі складеними на животі руками та спостерігаючи, як мандрівники поспіхом, чв'якаючи, майже не пережовуючи, ковтали великі шматки м'яса, хліба, пхали до рота повні ложки вишуканих салатів.

– Феміно, де ці дятли? – знову прогорлав під вікном батько дівчини, в якої Рикпет зіпсував цебро.

Феміна мовчки кивнула на відвідувачів, котрі їли й далі, не звертаючи жодної уваги на гучний голос розлюченого батька.

– Ви!!! – тільки й зміг вимовити той, не знаходячи слів від люті, розмахнувся та пожбурих дірявим цебром у Рикпета. Цебро не долетіло та загуркотіло по підлозі.

І далі жуєчи, Рикпет підвів погляд.

– Хто? – невідомо в кого запитав він.

Кадим узагалі обійшовся без слів, мовчки знизав плечима. Обидва знову опустили голови та ввіткнулися в тарілки, й далі захоплено плямкаючи, зрідка прикладаючись до спітнілих кухлів. Така реакція ще більше розпалила й батька, і глядачів, які жваво обговорювали все, що відбувалося. Кількість роззяв під вікнами корчми неухильно зростала, й вони були вже настільки збуджені, що почали давати поради.

– Агов, Брейку, зайди до корчми та відбий цим дятлам бебехи! – горлав місцевий тесля.

– Треба здерти з них компенсацію за пошкоджене цебро та відсудити моральні збитки, – підтримав теслю адвокат, який намагався знайти собі заробіток.

– Пики начистити! – волав відомий по всіх усюдах хуліган та забіяка.

Брейк, мабуть, вирішив скористатися останньою порадою, закасає рукави та зайшов до корчми. Тим часом вояки, які вже скінчили обід, надягали на себе спорядження. Розлючений батько побачив Рикпета та Кадима у повному бойовому вигляді, з автоматами на грудях – і на мить зупинився, але відступати під поглядами чисельних односельців було приниженням. Він нагнув голову, мов бугай, і пішов на тих, хто образив його доньку. Вони підняли автомати: Рикпет спрямував зброю на господиню, Кадим на Брейка. Рикпет простяг руку до Феміни.

– Гроші! – наказав він.

Очі в господині розширилися від подиву.

– Які гроші? – розгублено перепитала вона.

– Усі! – гримнув Рикпет.

Кадим зі своєю жертвою обійшовся взагалі без розмов. Автомат у його руках стрепенується, полетіли відстріляні гільзи, а стелю над головою Брейка, який і далі наступав на вояків, пропорола черга. На густу чуприну батька-невдахи посипалися тиньк і крейда, а трохи по тому на підлогу просто перед обуреним Брейком гепнулася люстра. Від несподіванки той присів, господиня сплеснула руками та притисла долоні до щік. Глядачі охнули, а дівча, яке стало причиною цього погрому, з переляку закричало. Брейк зупинився, господиня застигла, мов єгипетська мумія, подумки підраховуючи збитки та проклинаючи ту годину, коли вирішила відкрити в цьому малому містечку свою корчму. Рикпет, не кажучи й слова, наблизився до неї, застромив руку в кишеню на фартусі, куди лише десять хвилин тому вона сховала так тяжко зароблений золотий. Підкинув на долоні монету, що тьмяно блиснула, й звернувся до Кадима:

– Запитання?

Кадим похитав головою: запитань не було.

– Гайда!

– Без проблем.

І вони швидким кроком вийшли з корчми, хоча й трохи забарились у вузьких дверях. Натовп погрозливо забурчав, але тут-таки й припинив, коли хтось зазирнув у темні зіниці автоматних стволів.

– Ха! – промовив Рикпет.

– Хо! – відлунням підхопив Кадим.

І обидва, крокуючи в ногу, не випереджаючи одне одного ані на сантиметр, попрямували до виходу з містечка шляхом, який вів до долини Випадкових Чисел. Опівдні, так і не збиваючись із кроку й не зупиняючись на відпочинок, слуги Макропойнта зійшли на невеликий пагорб, з якого відкрилася оточена зусібіч високими горами долина Випадкових Чисел. Місцина була дуже мальовнича: гори, вкриті сосновим лісом із рідкими плямами галяв соковитої смарагдової барви. А запашний розмаїтий травостій починався вже тут, на пагорбку, й тягся, до обрію, доки сягав погляд.

– Ну? – запитав Кадим.

– Стояти, – тут-таки відгукнувся Рикпет.

Кадим з подивом звів брови.

– Випадкові Числа! – Рикпет підняв пальця. – Небезпека!

Почекали. Нічого не трапилося, тільки в повітрі пролетіла маленька сіра пташка, каркнула несподівано неприємним голосом. Пташка повернулася, облетіла друзів, скося поглядаючи теж несподівано великим блискучим оком. Друге око в пташки було прикрите чорною матовою покришкою.

– О! – здивувався Кадим, показуючи на пташку пальцем.

Рикпет зробив блискавичний рух, схватив пташку просто в польоті, уважно розглянув її та простяг Кадиму.

– Об'єктив!

Кадим забажав уважніше розгледіти летючого шпигуна, але пташка рвучко стрепенулась у долоні й майже не виклювала йому око. Від несподіванки Кадим розтис долоню, пташка випурхнула на волю. Вона зробила ще одне коло над друзями, заклала вертикальну свічку, а по тому спікірувала на них, мов бомбардувальник, намагаючись напаскудити воякам прямисінько на голови.

– Ти! – обурився Рикпет, зірвав автомат і майже не цілячись збив нахабного шпигуна. На місці пташки утворилася вогняна куля, що полетіла чомусь не донизу, як мало бути, а навпаки – догори, та миттєво зникла в блакиті високого неба.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.